

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးဝက်ပွင့်

ဦးမျက်မမေပြ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“ဘာလေးမွေးတယ်”

“...”

“မိန်းကလေး ... ဟုတ်လား”

“...”

တစ်ဖက်က ဖြေသံရဲ့ အဆုံးမှာ ရယ်သံခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ထွက်လာ၏။ ရှေ့မှာ မှန်တစ်ချပ် သာထောင်ထားလျှင် ကိုယ့်မျက်ဝန်းသည် ရောင်စဉ်တွေတောက်ပ၍ ရှားမီးခဲလိုရဲရဲနီနေမလား။ အားရပါးရရယ်ပြီးပြီဆိုမှ ...

အံ့ကြိတ်သံက ကျိခနဲထွက်လာတာ အာဃာတ တရားတွေကို လက်နက်ပေးပြီး တိုက်ပွဲဝင် ခိုင်းဖို့၊ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့ ။ ပြုသူက ဘဝသစ်မှာ နေသာသလို နေခွင့်ရသွားပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့သူခံစားရတဲ့ ဝေဒနာက အချိန်တွေကြာလေလေ ထုထည်တွေ ပိုကြီးမား လာလေလေ။

ကံတရားလို့ သတ်မှတ်လိုက်လျှင် ရပေမယ့်၊ ကိုယ့်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်နှင့် ကိုယ့်မာနကို ရိုက်ချိုးခံရခြင်းအတွက် ကံတရားနဲ့ လှည့်ပြီး မချေဖျက်နိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ နာကြည်းခြင်းတွေက ရင်ဘတ်နှင့်အပြည့်။ တစ်ခါသည်းခံရင် လူတော်၊ နှစ်ခါသည်းခံရင် လူကောင်း၊ သုံးခါသည်းခံ

ရင် သည်းခံပါရမီရှိတဲ့ သူအဖြစ် လက်ခံလို့ ရပေမယ့် အခါခါခေါင်းငုံ့သ
ည်းခံသူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် လားရာ လူကြောက်၊ လူပျော့၊
လူညံ့စာရင်းထဲကို ငုံ့လျှိုးဝင်ရောက်သွားမှာ ပဲ။

ကိုယ်က လူတော်၊ လူကောင်းလေးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် ။ သည်းခံပါရမီရှိ
တဲ့ သူတော်ကောင်းအဆင့် မဝင်သလို လူကြောက်၊ လူပျော့လူညံ့လည်း
အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ အမုန်းတရားတွေ အဆုံးအစမဲ့ ပေါက်ဖွားရှင်သန်
နေတာ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးခဲ့တာမဟုတ်။

ကိုယ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သော အပြစ်ကို ကျူးလွန်လိုက်တာသ
ည် ကိုယ်သာမက ကိုယ့် အသိုင်းအဝိုင်းကိုပါ မျက်နှာငယ်အရှက်ရစေခဲ့
သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟာ သမိုင်းဝင်မော်ကွန်းတင်လို့ မရပေမယ့်။ လူ
တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ပါးစပ်တွေထဲမှာ ရာဇဝင်တစ်ခုလိုတော့ ပြောစမှ
တိဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့မှာ က အသေအချာ။

နောက်လာမယ့် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်လေးတွေအတွက်။ ကိုယ့်အပြစ်
ဟာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လိုလို ဒဏ္ဍာရီလိုလို နမူနာစံပြသာဓကတွေလည်း
ဖြစ်လာနိုင်သည် ။ တွေးမိရင် ဆစ်ခနဲနာကျင်မိတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး
မှာ အငြိုးအတေးတွေနဲ့ ဖုံးပိတ်နေတာကိုယ်မလွန်ပါဘူး။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို မူလတန်းကလေးတွေရှေ့မှာ
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ပြောပြကြည့်။ အဲဒီ မိန်းမကို ရိုက်သတ်လို့ ပဲ
ပြောကြမှာ က အသေအချာ။ ကိုယ့်အလွန်၊ ကိုယ့်အပြစ်မရှိတဲ့ ဒီဇာတ်
လမ်း မှာ ကိုယ်ဟာ မင်းသားလည်း မဟုတ် လူကြမ်းလည်း မဟုတ်နှင့်
ကိုယ့်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်မာနတွေအားလုံး ကျိုးကြေစုတ်ပြတ်သတ် သွားခဲ့
တာ အားလုံးအသိ။

မင်းနဲ့ ငါ တွေ့ကြရောပေါ့ ယုပဝါရယ်။ နယူတန်မှာ တန်ပြန်သက်

ရောက်မှုရှိသလို မင်းနဲ့ ငါ့ ကြားက တန်ပြန်သက်ရောက်မှုအတွက် မင်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားထားပေတော့။

“မွေးပြီးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အောင်အောင်”

“...”

“ဘာ ... လာမယ့် မတ်လ ၈ရက်နေ့မှာ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဟုတ်လား။ ဒီကလေးမွေးတာ ငါ့ကို ခုမှ ပြောရသလား”

“...”

“လိုအပ်တာပေါ့။ ငါ့ဘက်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ ရှိရမယ်လေ။ ဟာကွက်ရှိတာတွေ၊ လွဲချော်တာတွေ ငါ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ဘက်က ဓားဦးနဲ့ ထိုးခဲ့တာဆိုရင် ငါက ဓားတစ်ဆုံး ပြန်ထိုးလိုက်ရမှ ကျေနပ်မှာ”

“...”

“Ok ... Ok ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဖုန်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တဲ့ အပြုံးထဲက လျှို့ဝှက်ချက်သည် အက်စစ်လား၊ ငရဲမီး လား၊ အဆိပ်လား၊ အားလုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဆိုတာ သူကလွဲရင် ဘယ်သူသိမှာ လဲ။

မင်းသွေးနီဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ...

ဟိုတုန်းကတော့ မနူးမနပ်နဲ့ ရိုးရိုးအအ ကောင်လေးမဟုတ်သည့်တိုင်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း လူမျိုးလည်း မဟုတ်။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဆိုတာထက် သမီးရှင်တွေ မျက်စိကျသည့် အရည် အချင်းများ နှင့်။ ဒီအရည်အချင်းတွေကြောင့်ပဲ ဒီလိုတွေဖြစ်လာခဲ့တာလို့

ကြိမ်ဖန်စပ်ပြောလို့ ရသည်။ ။

“သားရယ် ... မေမေတို့ က သင့်တော်မယ်ထင်လို့ စီစဉ်တာကို
မငြင်းပါနဲ့ ကွယ်။ လူကြီးချင်း ပြောဆိုပြီးကုန်ပြီ”

ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် သားလိမ္မာတစ်ယောက်ပီပီ။

“မေမေတို့ သဘောပဲ”

လို့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာသည် ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးပြီး
ဆင်းလိုက်တာနှင့် အတူတူပါပဲ။

★

အခန်း (၂)

မွေးနေ့မင်္ဂလာ ဆုတောင်းလွှာ။

ကိုလင်းသက်ဆွေနှင့် မယုပဝါတို့ ၏ ချစ်လှစွာသော သမီးလေး ...

မပိုးပဝါ၏ (...)

မတ်လ (၈)ရက်နေ့မှာ ကျရောက်သော တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့မှ သည် နောင်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ တိုင်အောင် အသက်ရှည်ပါစေသော်။

M.T.N

ခေတ္တ (စင်္ကြာပူ)

သတင်းစာသည် တစ်ဆယ်သားဝန်မျှ မလေးသော်လည်း လူတစ်ကိုယ်လုံးက အားအင်တွေ ဆုတ်ခန်းကာ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသော လက်အတွင်းမှ လျှော့ခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ကိုယ် ငုံ့မကောက်နိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ သတင်းစာက သစ္စာ၊ သရဲသဖွယ် သူမကို ခြောက်လှန့်နေ၏။ မွေးနေ့မတိုင်ခင် ကြိုတင်လှည့်လိုက်သည့် သတင်းစာ။

M.T.N ဆိုတဲ့ အတိုကောက်နဲ့ တွဲလာတဲ့ ခေတ္တ (စင်္ကြာပူ) ဆိုတာကပဲ သူမကို အရှင်လတ် လတ် ဆီပူအိုးထဲ ပစ်ချလိုက်သလိုပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အတိုကောက်အတိုင်းဆို မင်းသွေးနီ အပြင် ဘယ်သူများ ရှိဦးမလဲ။ သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။

သူမသတင်းစာကို ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲမှာ ပဲ

ကိုလင်းက ကောက်ယူ ပြီး သူမကို ငေးကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ယုရဲ့ သတင်းစာထဲမှာ သရဲရုပ်တွေပါလို့ လား”

သရဲရုပ်မဟုတ်ဘဲ တကယ်သရဲကြီး အစွယ်ငေါငေါနဲ့ လာရင်တောင် ယု ဒီလောက်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိမှာ မဟုတ်။ ဒီမွေးနေ့ဆုတောင်းလွှာ ကို ကောင်းသောထည့်ခြင်းမျိုးနဲ့ စေတနာဗရပွထား ပြီး သူလုပ်မှာ တဲ့ လား။

နောက်ကွယ်က ကျိန်စာတွေကို ယု ကြိုမြင်နေရလို့ ပါ။ ဘာမှ မသိရှာတဲ့ ကိုလင်းကို ယု ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရှင်းပြရမလဲ။

“သမီးလေးအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းလွှာပါတာ ဝမ်းသာပေးရမယ့် အစား မင်းပုံစံက စုန်းပူး၊ နတ်တိုက်ခံထားရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဘာဖြစ်တာ လဲ”

ယု မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုပြင်၍ ပြုံးလိုက်တာကပင် မဲ့ခြင်းတို့ ရောစွတ်လျက်၊ မချီလို့ သွားဖြူတာကို ရယ်တယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ဆိုတာမျိုး။ မဝီပြင်သော်လည်း တစ်ဖက်အထင်မှာ အပြုံးက အပြုံးပါပဲ။ ဘာပြုံးလဲ ညာပြုံးလဲ ရင်ခွဲပြီး အူတွေထုတ်စမ်းသပ်နေဖို့ မှ မလိုတာ။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုလင်းရဲ့ ။ နာမည်အတိုကောက်နဲ့ ဖြစ်နေလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

“အင်း ... ကိုယ့်အသိထဲမှာ တော့ ဒီ M.T.N ဆိုတဲ့ စာလုံးနဲ့ ကိုက်ညီ တဲ့ နာမည်မျိုးတော့ မရှိတာတော့ ကျိန်းသေတယ်။ မင်း အသိထဲကများ လား”

ပြေလည်တဲ့ အဖြေတစ်ခုပေးနိုင်ဖို့ ဦးနှောက်က အပြေးအလွှားလှုပ် ရှား၊ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မေသင်းနီများ လား မသိဘူး။ ဟုတ်မှာ ပါ။ သူ စင်္ကာပူကို သွားမယ် လို့ တော့ ပြောဖူးတယ်။ သွားဖြစ်တာကို ယု မသိလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ”

“မင်းသူငယ်ချင်းက မင်းကို တော်တော်ဂရုစိုက်တယ်ထင်တယ်။ ကို ယ်တို့ သမီးလေးအတွက် ခုလိုလုပ်ပေးတာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

“ဒါပေါ့ ကိုလင်းရဲ့ ”

ဝမ်းမသာနဲ့ ကိုလင်းရေ ရှင်သမီးအနှစ်တစ်ရာ အသက်ရှည်နေရင် သူက မိသလောက် လက်ကမ်းဒုက္ခပေးနေမှာ ဆိုရင် ... ဟူး။ ကိုယ့်ကို ယ်တိုင် မိဘဆိုတဲ့ နေရာကို ရောက်လာမှ ကိုယ့် အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ ကိုယ့် မိဘရဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာတွေ ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းမှန်း နားလည်လာ သည် ။

တောင်းပန်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့ အပြစ်တစ်ခုအတွက် တစ်ခါမှား ကိုး ခါရိုက်ပြီး ဆယ်သက် ဆယ်ကမ္ဘာအထိ မုန်းနေပေမယ့် အမုန်းတရား တွေကို ဘယ်အရာဝတ္ထုနဲ့ ကျိုချက် ခြေဖျက်ရမလဲ။

ကျွန်မ မှားခဲ့ပါတယ် မင်းသွေးနီ။ အပြစ်ရှိသူဟာ ယု တစ်ဦးတစ် ယောက်တည်းမို့ အငြိုး အတေးတွေကို အခြားဘယ်သူ့ဆီကိုမှ မကူးစ က်ပါနဲ့ ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင် လက်စားချေ မယ်ဆိုရင် ယုကို ပဲချေပါ။ မဆိုင်တဲ့ သူတွေကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ လို့ ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် ...

သမီးလေးရဲ့ မွေးနေ့မှာ တော့ ...

“ယု”

“ရှင် ... ဪ ... ဦးအောင်မော်”

ဒရိုင်ဘာဦးအောင်မော်	ယု	အနားကို
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ...		

“ခြံမှာ လူတစ်ယောက်စောင့်နေတယ်။ သူ့မှာ အရေးကြီးကိစ္စသွားစရာရှိလို့ မဝင်တော့ဘူး တဲ့ ။ ကလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ယူ ကိုယ်တိုင်လာယူပါတဲ့ ယုရဲ့ ”

ဘယ်သူများ ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားချိန်က ကြာကြာမရ ...

“ယု သွားယူလိုက်ပါမယ်”

သမီးလေးကို မေမေ့ဆီ ခဏပေးခဲ့ပြီး ယု ခြံထဲအထိ မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းများ နှင့် ထွက် လာခဲ့၏။ ခြံရှေ့မှာ MARK II ကားနက်ကြီးတစ်စီး။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်စဉ် မှာ ပဲ ကားတံခါးပွင့်လာပြီး ရယ်သံတိုးညက်ညက်က အရင်ထွက်လာသည် ။

ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ခြေထောက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရှူးဖိနပ် တစ်စုံဟာ ယုရဲ့ ရင်ဝကို စုန်ကန်ဖို့ လား။ တစ်ဆက်တည်းမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ခြေနှစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်သွားပြီး မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပဲ လငပုပ်ဖမ်းလိုက်သည် နှယ်။

“သိပ် ... အံ့ဩသွားလား ယုပေါ့”

“မင်း ... မင်းသွေးနီ”

“ဒီရုပ်မျိုး နှစ်ယောက်ရှိခဲ့ရင်တောင် တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ကိုယ့်လိုဒဏ်ရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ”

မထီမဲ့မြင်အပြိုး၊ စူးရဲသည့်မျက်ဝန်းတွေဟာ ဓားတွေ၊ လှံတွေထက် ပိုထက်နေ၏။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကြာပွတ်နှင့် လှည့်ပတ်ရိုက်နေသလို

ဖြစ်စေသော သည် မျက်နှာသည် အကောင်း ဆုံးတွေ သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒဏ်ရာကို လှန်ပြလာသည် ဆိုမှ တော့ သူပေးမည့်လက်ဆောင်သည် အဆိုးဆုံးတွေဖြစ်မည် သာ။

“မင်းကို ကိုယ်တစ်နေ့မှ မေ့လို့ မရခဲ့ဘူး ယုပဝါ။ ငါးနှစ်လုံးလုံးပါပဲ။ သိပ်ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မင်းသိမှာ ပါ။”

“ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတွေပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်တယ် မင်းသွေးနီ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

အသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်တာသိပ်မကျယ်ပေမယ့် ယုအတွက်တော့ ကမ္ဘာကြီးတုန်ဟီးသွား သလိုပါပဲ။

“ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်က ကျွန်မမိုက်ခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်မရင်ထဲ မှာ နောင်တတွေ တစ်နှင့်တပိုးနဲ့ ပါ။ အဆိုးဘက်ကတွေးမကြည့်ဘဲ အကောင်းဘက်က မြင်ကြည့်ရင် အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို အခြေခံပြီး ရှင့်ဘဝ ခုလို ထိပ်ဆုံးကိုရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ကြည့်တတ်ရင် ဘာဝနာပါ မင်းသွေးနီ”

“မင်းက လိပ်မျိုးပဲ။ ဘာလဲ ... ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်သွားခဲ့တာကို နင်းမြှုပ်ပြီး ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်နဲ့ ငါက မင်းကို ကျေးဇူးတွေတင်ပြီး ထိုင်ကန်တော့ရမှာ လား။ လက်ခုပ်ပင် အောက်မှာ ကြိုးတုပ် အရိုက်ခံခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကို ကံကောင်းထောက်မလို့ ခရေပင်ခွကြားတက်အိပ် မိသွားတာနဲ့ မေ့ပစ်ရလောက်အောင် ငါက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင် မဟုတ်ဘူး ယုပဝါ။ လက်ခုပ်ပင်မြင်တိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့ရုံနဲ့ လည်း

မကျေနပ်နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေက ကျောရော ရင်ပါ အပြည့် ပဲ။ အဲဒီအတွက် ငါ့ရဲ့ လက်တုံ့ပြန်မှုကို မင်း မလိုချင်လည်း ဇွတ်အတင်းပေးဖို့ က ငါ ဝတ္တရားပဲ”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုသော မျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်းပဲ တံခွန်စိုက်လို့ မာနတံဆိပ်ကို ရိုက်နှိပ်လိုက်မိ၏။ တောင်းပန်လို့ မှ လက်မခံနိုင်ရင် နားကိုက်လို့ ပါးပြန်ရိုက်ရမှာ ဆန်းသလား။ ကိုယ့်စိတ်ကို အလိုလိုက်ပြီး မိုက်ခဲ့မိတဲ့ တစ်ခါမှာ သူ့ကိုဒီလိုဖြစ်စေတော့ဆိုတဲ့ ဆန္ဒလုံးဝမပါခဲ့။

“အဲဒီတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ မင်းသွေးနီ”

“ပြောရမှာ အားတော့နာပါတယ်”

မင်းသွေးနီ ကားကိုကျောနှင့်မှီရပ်နေရာမှ ယုပဝါကို မျက်လုံးမှေးစင်းကာကြည့်ပြီး ...

“ငါ ... ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားတွေကို ကျောသပ်မွေးမြူထားခဲ့တာ ငါးနှစ်”

“ပြောပါ အားမနာနဲ့ ”

“ကိုယ့်ထိမှ မချီအောင်နာမှာ စိုးလို့ စကားလက်ဆောင် ကြိုတင်နိမိတ်လာပြေးပြတာ။ ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကုန်းကောက်စရာမရှိတာထက် ငါ့မိဘတွေ အရှက်ရခဲ့ရတဲ့ တန်ကြေးကို ငါပြန်လို ချင်တယ်။ ဟိုတုန်းက ကိုယ့်ခြေဦးကိုယ်ငုံ့ကြည့်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ အနာဂတ်မှာ စင်ပေါ်တက်ပြီး အမြောက်နဲ့ ထုချပစ်ဖို့ ပဲ”

“ရှင်ရင်ထဲက အာဃာတ တရားတွေ အငြိုးအတေးတွေအတွက် ရှင် လုပ်မယ်ဆို လုပ်ပါ။ မှားခဲ့တာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ။ ကျန်တဲ့ သူတွေကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ”

“မှားခဲ့တာ တစ်ယောက်တည်းမှန်ပေမယ့် ငါ့ဘက်က ဆုံးရှုံးခဲ့တာ မေမေ့ရဲ့ အသက် တစ်ချောင်း။ ပြီးတော့ ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဒဏ်ရာ တွေကိုယ်စီနဲ့ လက်စားချေခြင်းရဲ့ သင်္ကေတမှာ တစ်ခုပေးခဲ့ရင် နှစ်ခုပြ န်ယူကြတာပဲ ရှိတယ်။ တစ်ကိုင်းကျိုးကျခြင်းအတွက် တစ်ခက်ပြန်ရှင် သန်နေ တာကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်တာရှိဖူးလား။ တစ်ပွင့်ကြွေလို့ တစ်ပွင့် ဆင့်ပန်လို့ ဖြစ်လျှင်လည်း အကောင်း သားလို့ မင်းမတွေးနဲ့ နောက် အ နှစ် ၂၀မှာ ကံကြမ္မာက အမိန့်ချလိမ့်မယ်။ ယုပဝါ ... မင်းရင်ဆိုင်နိုင် အောင် အားမွေးထားပေါ့”

ဝမ်းနည်းတာကြောင့်လား၊ မခံချင်စိတ်ကြောင့်လား၊ ဒေါသကြောင့် လားတော့ မသိ။ နှာခေါင်းတွေက အသက်ရှူလို့ မဝချင်လောက်အောင် ပိတ်ဆို့စပ်ဖျဉ်းလာ၏။ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်လာသလို မျက်ရည် တွေ ဝေ့တက်လာသည်။

ရင်ထဲက သောကမီးဟာ ဒီလောက်ပြင်းသလား။ မိခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ လူမမည် သမီးငယ်လေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ငယ်ထိပ်ကိုတ က်ဆောင့်နေပြီ။ နောက် အနှစ် ၂၀ မှာ လက်စား ချေမယ်လို့ အတိအလင်းကြေညာပုံထောက်တော့ သူ့ရဲ့ ပစ်မှတ်က သမီးလေးဆီ ဦးတည်နေ တာ အသိ သာကြီးပဲ။

“မင်းသွေးနီ”

“ပြောပါ”

နားထောင်ရန် အဆင်သင့်ဆိုတဲ့ သဘောက ယုကို စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြင့် သက်ရောက်၏။

“ကျွန်မကို မုန်းတာ ကျွန်မကိုပဲ လက်စားချေပါ။ မဆိုင်တဲ့ သူတွေဆီ ကို မြားဦးမလှည့်ပါနဲ့ ။ ရှင် ကျွန်မကို

တစ်ခါတည်းရိုက်သတ်သွားလည်း ရတယ်”

မင်းသွေးနီ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“မင်း မဆင်မခြင် မိုက်ခဲ့တိုင်း သူများကို အဖော်ရအောင် ခဲပစ်ပြီး ဂျူးတိုက်မပေးနဲ့ ယုပဝါ။ မင်းကို ငါသတ်လိုက်ရင် ပွဲပြီးမီးသေပုံစံနဲ့ မင်းရဲ့ လောင်မြိုက်မှုတွေကို အဆုံးသတ်ပေးသလို ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ ငါလိုချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းရဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေ၊ အရှိန်အဟုန် အမြင့်ဆုံးရောက်တဲ့ အထိ တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ပြုံးနေရတဲ့ အရသာကို လိုချင်တာ”

“ဒါတော့ ရှင်သက်သက်ယုတ်မာတာပဲ”

“ဒီထက်ပိုကြမ်းတဲ့ စကားလုံး မင်း ထပ်ရှာလိုက်ဦး”

အကြည့်တွေမှာ ချွန်ထက်တဲ့ အသွားပါရင် ဘယ်သူ့ရင်ဘတ် အရင် ပေါက်ထွက်မလဲ။ ယုတ်မာ တာချင်းသာပြိုင်ရင် ပထမဆုရမယ့်သူက ယုပဝါဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြိုင်ဆိုင်မှုမှာ အဖြေ မထွက်သေးပေမယ့် ...

ရွှေဖလားကို ကျော်လွှားယူမယ့်သူဟာ ...

“မင်းဘက်က ပန်းပျိုးပြီးပြီ။ ကိုယ့်ဘက်က သူခိုးလမ်းညွှန်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ အခိုး မခံချင်ရင် အရိုးသန်အောင် မြေဇာကျွေးပြီး သံဆူးကြိုးတွေ ကြိုက်သလောက်ခတ်ထားပေတော့ ယုပဝါ။ ကိုယ်က အမှောင်ထဲကနေ ချောင်းရိုက်ဖို့ ဝါသနာ မပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး နားရွက်တံတွေးဆွတ် စိန်ခေါ်တာ။ ကြိုက်ရာလက်နက်ကို ရှာဖွေစုဆောင်းထားနိုင်အောင်ပါ။ ဓားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လှံပဲဖြစ်ဖြစ် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ကျရင် ခံပေါ့။ တရားနည်းလမ်းကျပါတယ်နော်။”

“ကျွန်မကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး မင်းသွေးနီ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းစဉ် အတိုင်း ကျွန်မသမီးကို အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်မယ်။ သမားရိုးကျထက် ပိုနေမှာ တော့ အမှန်ပဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အသက်ချင်းထပ်ပြီး ပြိုင်ကြတာပေါ့”

“ကြိုက်တယ်။ မင်း မညံ့မှန်းလည်း အစောကြီးကတည်းက သိပြီးသား။ ကာကွယ်နည်း တစ်ခုတော့ နည်းလမ်းကောင်းလေး ညွှန်လိုက်ပါရစေ”

ပြောပြီး ချွတ်ကိုင်ထားတဲ့ မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါနှင့် ပြန်တပ်လိုက်၏။ ကိုယ်က ကမ္ဘာလှည့် နေတဲ့ ကောင် နွားခြေရာခွက်ထဲမှာ မျက်စိလည်နေရင်တောင် လွတ်လမ်းရှာနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း တော့ရှိပြီးသား။

ဒီနေ့ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာဖို့ ဒီအရည်အချင်းတွေကိုပဲ အိတ်ထဲကနေ ပိုက်ဆံထုတ်သုံးသလို တစ်ရွက်ချင်း၊ တစ်ခုချင်းထုတ်သုံးပြီး ဒဏ်ရာတွေ ကုစားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ ပျောက်ရင်ပျောက် မပျောက်ရင်လည်း ခေါက်ခနဲ လန်ပြီး လဲသွားသည် အထိ အငြိုးအတေးတွေက ပြေမှာ မဟုတ်။

“မင်းရဲ့ ချစ်လှစွာသော ရင်သွေးရတနာလေးကို အရွယ်ရောက်ပြီလို့ အထင်ရှိတာနဲ့ သင့်တော် တဲ့ သူရှာပြီး ပေးစားထား။ ဒါ လွတ်လမ်းတစ်ခုပေါ့။ မဟုတ်ရင်တော့”

“လုပ်ပါ။ ရှင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသလောက် ပြင်ဆင်ထားပေါ့။ ကျွန်မဘက်ကလည်း အစွမ်း ရှိသလောက် ခုခံမယ်”

“ပြောစရာ ကျန်သေးသလား”

“ပြီးပြီ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်တယ်”

မင်းသွေးနီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ...

ဖိကိုက်မိလိုက်တဲ့ သွားရဲ့ ဖိအားကြောင့် အောက်နှုတ်ခမ်းလွှာက ည
ည်းညည်းညူညူ ဖြစ်သွားမလား ယူပဝါ မစဉ်းစားနိုင်။

“ကိုယ့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး ယူပဝါ”

*

အခန်း (၃)

နောက်အနှစ် ၂၀ ကြာပြီးသော် ...

“မဟော်”

“...”

“မဟော်”

ကျူတံကို ကိုင်ပြီး ကိုင်းကျသွားတဲ့ ကိုယ်ကြီးက ပြန်မတ် လာပြီး ဟေ၊ ဘာလဲ၊ ဟင် အစရှိ သည် တို့ ထူးမယ့်အစား ခေါင်းသာငဲ့ လာပြီး နောက် ကိုယ်ပါလှည့်လာကာ ကျူတံကို ဘီလီယက်ခုံပေါ် မှာ ထောက် လိုက်၏။

“အဲဒါကို ခဏထားဦး။ မင်းကို ငါမေးစရာရှိလို့ ”

“ဘာမေးမှာ လဲ”

အသံကတိုပြတ်ပြတ်။ မင်းမဟော်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မနူးညံ့ခဲ့တာ သိသူ ကတော့ ပြဿနာမရှိ။ မသိတဲ့ သူတွေအဖို့ မှာ တော့ မာနတစ်ခွဲသားနှင့် ဟန်လုပ်နေတဲ့ သူပေါ့။ ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပဲထင် ထင် ဂရုမစိုက်တတ်တာကလည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုလောက်အောင်ကိုပဲ သူ့ ဘဝက ပြည့်စုံမှုတွေ အဖက်ဖက်နှင့် ထောင့်စေ့နေလို့ ပါ။

မကောင်းမှုကောင်းမှု အားလုံးကို လွန်ကျွံအောင် ခုံမင်တာမဟုတ်ဘဲ ဟိုစနန၊ ဒီစနနတော့ စုံအောင်လုပ်သည် ။ သူများ ညာလို့ ၊ ကြောလို့ မ

ရအောင်တဲ့ ။ ဘက်စုံဆိုသည့်အထဲမှာ တော့ ခြွင်းချက် တစ်ခုအဖြစ် မိန်းမကိစ္စကိုတော့ ရှောင်သည် ။ ရှောင်သည် ဆိုတာ ကွင်းလုံးကျွတ် တော့ မဟုတ်ဘူး ။ လွန်ကျူးပျော်ပါးခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်တာလေ။

ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုတွဲတာတွေကတော့ အဝတ်လဲသလို ထည်လဲတွဲနေ တာပါပဲ။

ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကလေးဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးထဲမှာ ရှောင်သင့်၊ ဆောင်သင့် တာတွေကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာ ပြီး၊ တစ်ကန့်စီသတ်သတ်ထားတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အကျင့်နဲ့ လေးနက်တည်ကြည်သော အတွေးအခေါ်ပိုင်း ကိုကျတော့ အ ရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေမှ အပ ဘယ်သူမှ မသိ။

မင်းမဟော်က ...

ကျိုးအာသီးလို ကောင်မဟုတ်ဘဲ၊ ကြက်ဥလို အခွံပါးပြီး အနှစ်ထူတဲ့ ကောင်ဆိုတာ ...

“မင်း ... မနေ့က စုရတီနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာတယ်ဆို”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောသွားတာ။ ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြောပါ ဦး။ ချစ်သူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်မမှာ သဝန်တို့ခွင့်မရှိဘူးလားတဲ့ ”

“သူက ... အဲဒီလိုပဲ ပြောသွားလား”

“အေးလေ။ သူ မပြောဘဲ ငါက လူတတ်ကြီးလုပ်မလားကွ”

ခန္ဓာကိုယ်က ဘိလိယက်ခုံဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဒီဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ ဘောလုံးကို ကျူတံနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ပစ်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လိုမ့်ထွက်သွားသည် ။

“နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် မေးလိုက်။ ချစ်သူလို့ အဆိုပြုရအောင် ချစ်တယ်လို့ ပြောမိလားလို့ ၊ ပြောမိတယ်ဆိုရင် ငါ့ပါးစပ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အပ်နဲ့ ချုပ်ပြီး ဒဏ်ခတ်မယ်”

“မင်း ... အီစီကလီတော့ လုပ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါက အဆန်းမှ မဟုတ်တာ။ ယောက်ျားပဲကွ မရရင် အရင်း၊ ရရင် အမြတ်လို့ တွက်နေ ကြတဲ့ ကောင်တွေထဲမှာ ငါက တစ်စွန်းတစ်စလောက်ပဲ ပါဝင်ကြည့်တာ။ ငါက ချုပ်ကိုင်ချင်တာ တွေ၊ အမိန့်ပေးချင်တာတွေကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံနေတတ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုမှ မဟုတ်တာ။ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကြိုးချည်ပြီးမှ တွဲရအောင် သူတို့ က ခရမ်းသီးတွေလား။ ဟုတ်ရင်တောင် ငါးရာဖိုး လေးလုံး၊ အဆစ်တောင်းရင်တစ်လုံး အပိုထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးမျိုးတွေ ပိုလို့ တောင် စိတ်ကုန်သေး တယ်”

“မင်း ဒီစကားမျိုးပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ အသက်အရွယ်အရ မင်းဘဝအတွက် အခြေတကျဖြစ်မယ့် လက်တွဲဖော် ရှာသင့်ပြီ မဟော်”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုယ့်မှာ အလျှံပယ်ရှိနေရင် အသက် (၆၀) ဖြစ်လည်း (၁၆)နှစ်သမီးကို ခေါင်းခေါက်ယူလို့ ရတယ်။ ပူမနေနဲ့ ။ နှလုံးသားက အမြစ်မပေါ်သရွေ့ ဘယ်သစ်ပင် ပေါ်က ပန်းမှ ငါမခူးဘူး။ ညားပြီးရင် ချစ်ကြမှာ ပဲဆိုတဲ့ ဒဿနဟောင်းကြီးတော့ လာရွတ်မပြန်နဲ့ ။ အလကားလေကုန်သံခန်းပဲ ဖြစ်မှာ ”

မင်းမဟော် ကျူတံကိုဖြစ်သလို ပစ်ချခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာ ဒေါသမပါ ။ ဆန်းညွန့်ဝင်းက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို မိအောင်လိုက်ရင်း လိုရင်းမရောက်နိုင်သော စကားကိုဆက်၏။

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆက်သွားနေရင် နှမြောစရာကြီး”

“ဘာကိုလဲ”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်တစ်ဝက်သွင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေပုံက ဘယ်ဥ ကပေါက်ထားတာလဲ မမေးရက်နိုင်အောင် ကြည့်ကောင်းပြီး ချောမောနေသူ။

မင်းမဟော်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူ့မိဘတွေ ကင်ပွန်းတပ်ထားသလဲတော့ မသိ။ ဟိုတုန်းက မဟော်သမာမင်းသား ဘယ်လောက်ချောသလဲ။ မဟော်လိုပဲလားဆိုတဲ့ အတွေးက မဆီမဆိုင် ဘယ်ကဝင်လာမှန်း မသိလိုက်တဲ့ အထဲမှာ ဒီကောင် အသည်းတွေကို ဘယ်နတ်ဘုရားက ကျိန်စာတိုက်ပြီး သံမဏိနဲ့ ထုဆစ်ထည့်ထားသလဲဆိုတဲ့ အတွေးက အဆစ်ပါသေး၏။

“မင်းရဲ့ ရုပ်နဲ့ ခံယူချက်တွေက ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဖြစ်နေလို့ ပြောတာ”

မင်းမဟော် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ရုပ်နဲ့ အလုပ်ကို ငယ်သံယောဇဉ်နဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်လို့ ရသလား။ လှတာမက်ရင် ညစာခက် တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိသင့်သိထိုက်တဲ့ သူတွေရှိနေလို့ ဒီရုပ်ကိုပဲ ရတီဖြတ်လို့ မရအောင် သွေးနေ တာဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ ဒါ ငါ့ဘဝရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ။ မင်းသိဖို့ တော့မလိုပါဘူး”

“အလာကြီးပါလား”

“မလာဘဲနဲ့ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်မှာ လဲ။ စွန်းဝူခုံးလိုတိမ်စီးခွင့် ရတောင် နေရာဒေသ ကြည့်ဖို့ တော့ မျက်လုံးကို အားစိုက်ရဦးမှာ ”

ဆန်းညွန့်ဝင်း ခေါင်းကိုသာ ကုတ်ရတော့၏။ ပြောလိုက်တဲ့ စကား

လုံး သေးသေးကြီးကြီး ပြန်ပြီးထုချေနိုင်တဲ့ စကားအတတ်ပညာကို ဘယ်သင်တန်းမှာ သွားတတ်ရမလဲလို့ ပဲ မေးလိုက်ချင် ဧါ။

“မင်းကို ငါ မနိုင်တော့ဘူး”

“နိုင်အောင် မ ပါလို့ ဘယ်သူကခိုင်းနေလို့ လဲ”

“ငါ ရှုံးတာကို ပြောတာပါ စကားတောင်းစားရယ်”

ပြောဖို့ စကားစပျောက်တာ ဆန်းညွန့်ဝင်း ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

သူငယ်ချင်းမို့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် အတွင်းကျကျ သိနေကြသည် ဆိုတဲ့ အထဲ မှာ ...

“စိတ်မပါဘဲနဲ့ များကွာ မိန်းကလေးတွေကို ဘာလို့ မထိတထိလုပ် နေရသေးလဲ”

လို့ မေးကြည့် ...

“အကြောင်းရှိလို့ ”

ဆိုတဲ့ အဖြေတစ်ခွန်းက တစ်ရေးနီးမှ ထမေး ဒီအဖြေပဲ။ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာကြီးကို သေနတ်နဲ့ ချိန်၊ ဓားနဲ့ ထောက်မေးရင်တောင် အသေသာခံသွားမယ် မပြောဘူးဆိုတဲ့ လူကို ဆက်မေး နေရင် လေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်ဦးမယ်

“မင်းမှာ ကွမ်းယာရှိသေးလား”

“မင်းလို ဘဲ ချေးပန်းနေသလား ထင်ရအောင် တမြို့မြို့ဝါး၊ တပျစ်ပျစ်ထွေးနေရလောက် အောင် စားနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါမေးတာ ရှိလား မရှိဘူးလား။ တစ်ခွန်းတည်းဖြေလို့ ရတဲ့ ကိစ္စကို အရစ်ကရှည်နေသေး တယ်”

စိတ်မရှည်သလို ပြောမှ ညာဘက်လက်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ထွက် လာပြီး ကွမ်းယာ ထုပ်ကို ဖြေကာ ဆန်းညွန့်ဝင်းကို တစ်ယာပေး ၏။ ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲကိုလည်း တစ်ယာထည့် ဖြစ်အောင် ထည့်လို က်သေးသည်။ ။

အဲဒီလို ... အဲဒီလို

ကွမ်း၊ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ လောင်းကစား၊ ဘက်စုံသုံးပြီး ဘယ်အရာ ကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိတာ လည်း မဟုတ်။ တွေ့ရင်တော့ကွယ် လွမ်းအောင်ခွဲ၊ နောက်ကွယ်ကျရင် မေ့မှာ ပဲဆိုတဲ့ အယူဝါဒမျိုးနဲ့ တွေ့ရင်သုံး၊ ကွယ်ရင် မေ့တဲ့ အထဲမှာ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်မို့ လူရှုပ်လူပွေလို့ လည်း အမည်တပ် လို့ မရသည့် ကောင်။

တော်တဲ့ နေရာတွေမှာ ကျတော့ သူများ လိုက်လို့ မမီအောင် ထင်းခ နဲ့၊ လင်းခနဲ လုပ်ပြတတ်ပြီး အမြဲတမ်း နှာတစ်ဖျားသာတာလည်း သူပါ ပဲ။

“အမေ့”

“ဟ”

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အော်သံ စူးစူးလေးကြောင့် ဆန်းညွန့်ဝင်း လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်။

မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ညာဘက်လက်မောင်းကို ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးနှင့် ဖိအုပ်ထားပုံက တစ်ခုခုနာကျင်စရာရှိလို့ ဖြစ် သွားပုံမျိုး။ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ခြင်းမှာ ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့်မို့

ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

“ရှင် ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆောရီး”

“ဆောရီး လုပ်လို့ မရဘူး။ ဒီမှာ တော်တော်နက်သွားတာ”

“ဟုတ်လား ... ပြစမ်းပါဦး”

တစ်ဖက်က ရန်တွေ့သံကို မထိမဲ့မြင်အပြီးနှင့် တုံ့ပြန်၏။ ကောင်မလေးက သူမလက်မောင်း သားဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှ လက်ကိုဖယ်ကာ ...

“ဒီမှာ တွေ့လား။ သွေးတွေထွက်ကုန်ပြီ”

ငိုသံပါလေးနှင့် ပြောလို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ...

“အဲ ... ဟုတ်တယ်ကွ။ သွေးတွေပန်းထွက်နေတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကွမ်းယာအိတ်ကို ထိုးပေးလိုက်တဲ့ တုတ်ချွန်ကို လွင့်ပစ်မလို့ ငါက လက်လှုပ်ရုံပဲရှိသေး တယ် သူက ဘေးကကပ်တတ်လာတော့ တုတ်ချွန်နဲ့ ထိုးမိသွားတာ”

“ထူးဆန်းထွေလာပဲ”

“အား ... နာလိုက်တာ”

“အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ”

“ဘာရှင်”

ကိုယ်က မှားတာကို ပြောရာပြောကြောင်း မတောင်းပန်ဘဲ ကန့်လန့်တိုက်ပြောတာကိုကြည့်။ ကောင်မလေးက ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ...

“ရှင် တော်တော် လူမှုရေးခေါင်းပါးပါလား။ ဒီမှာ သွေးတွေထွက်နေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ ... ပြော”

“ဒီလောက်ကလေးကို ဘာလုပ်ပေးစရာလိုလဲ။ မကျေနပ်ရင် သွားတိုင်။ ပုဒ်မတစ်ခုတိုးတာပေါ့”

“ဘာ”

ကြည့်စမ်း ပြောပုံက။

တစ်ဖက်သားကို ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် လုပ်တာမှန်း သိပါသည်။ မနေသာတဲ့ သူကပဲ ...

“ကြားထဲက အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ် ညီမရယ်။ ဒီကောင်က အပြောမတတ်တာပါ။ အစ်ကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး။ တောင်းပန်စကားပြောရမှာ ကိုပဲ သေတွင်းထဲတွန်းချတဲ့ အတိုင်း”

“ပဝါ”

နောက်ထပ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ထပ်ရောက် လာပြီး ခေါ်လိုက်တဲ့ နာမည်ကြောင့် မင်းမဟော်မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ထိဆတ်လုမတတ်ဖြစ်သွား၏။

“နင်ကလည်း တို့ ကိုမစောင့်ဘဲ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာလဲ”

“နင်တို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေ မပြီးစီးနိုင်တာကို စိတ်မရှည်လို့ ”

“ဖြစ်ရမယ်”

“အခု ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေးမှ ပဲ မင်းမဟော်မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ ...

“ဒီလူ့ကြောင့်ပေါ့။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

“ဟယ် ... သွေးတွေ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကွမ်းယာအိတ်ပိတ်တဲ့ တုတ်ချွန်နဲ့ ထိုးမိလို့ ”

မင်းမဟော်ကပဲ တိုပြတ်ပြတ်နှင့် ဝင်ဖြေတော့ ...

“ဟယ်”

“ဟင်”

ဆိုတာတွေ ကောင်မလေးတွေ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာ၏။ မင်းမဟော် ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး အပြုံးတွေသည် နူးညံ့လာသလို။

“မင်းနာမည်က ပဝါလား ... လှတယ်နော်”

“ဘာရှင့်”

“နာမည်ကို ပြောတာပါ။ တလွဲမတွေးနဲ့ ”

မျက်စောင်းထိုးတာကိုပဲ ပန်းနှင့်ပေါက်သည် အထင်နှင့် သွားတန်းညီတွေ ပေါ်အောင် ရယ်မိ ခြင်းသည် ။ တစ်ဖက်လူမျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့ချင်စရာ။ ချောပါသည် ဆိုတာထက် ပိုချောအောင် ယောက်ျားဖြစ်လင့်ကစား အလှအပနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပိုဂရုစိုက်တာ သူ့အကြောင်းတရားနှင့်သူ။

“ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်းပန်ရတာကို အမုန်းဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပဝါ ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ နာမည်လေးကြောင့် ဒီနေ့တော့ ကို

ယ် မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပါမယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် မင်းရဲ့ လက်မောင်းမှာ သွေးတွေ ထွက်သွားတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်း ဘာ ဖြစ်ချင်လဲ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”

“တောင်းပန်ရင် ဒီကလည်း ကျေနပ်ပါတယ်။ မာနတွေ ခေါင်ခိုက် နေတာကိုသာ မကြိုက် တာ”

“မင်းနဲ့ ကိုယ်မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဖြစ်ခွင့်ရှိမလား”

“ရှိတယ် ... ရှိပါတယ်”

ပျာပျာသလဲ ဝင်ဖြေတာက ဘေးမှ နှစ်ယောက်။ ပဝါမျက်စောင်းထိုး တော့ သူတို့ ကပဲ ရယ်ကျဲ ကျဲနှင့် ...

“မိတ်ဆွေတိုးတာ မင်္ဂလာရှိတာပေါ့”

“ကဲ ... ဒါဆို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားရင်းသောက်ရင်း အေးအေးဆေး ဆေး စကားပြောကြတာ ပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ မဟော်။ မင်း ဒါနပြုမယ် မ ဟုတ်လား”

ဆန်းညွန့်ဝင်း စကားခေါ်သဖြင့် မဟော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

“OK လေ။ သွားကြတာပေါ့”

“အဲဒီလို လိမ္မာစမ်းပါ”

ဆန်းညွန့်ဝင်းက အရပ်ရှည်တဲ့ မဟော်ပခုံးကို ဖက်လေတော့ မ ဟော်က မမှီမကမ်းနဲ့ ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ဖယ်ချပစ်လိုက်၏။